

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2021 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **A. L.**
skazanej z art. 286 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 listopada 2020 r., sygn. II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 15 lutego 2019 r., sygn. XII K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazaną A. L. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. P. R. – Kancelaria Adwokacka w W. - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanej A. L.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 lutego 2019 r., sygn. XII K (...), oskarżona A. L. została uznana winną popełnienia czynu zabronionego „wyczerpującego dyspozycję przepisów art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za ten czyn na podstawie tych przepisów oskarżoną skazuje [...] przyjmując, że czyn ten stanowi występek mniej wagi na podstawie art. 310 § 1 i § 3 k.k. i art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k.”. Oskarżonej wymierzono karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto sąd dokonał stosownych zaliczeń okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, orzekł w przedmiocie dowodu rzeczowego, kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu oraz kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej m. in. przez obrońcę A. L., Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 3 listopada 2020 r., sygn. II AKa (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: odnośnie czynu przypisanego A. L. uzupełnił kwalifikację prawną art. 286 k.k. o § 3, sprostował ten wyrok w ten sposób, że słowa „mniej” zastąpił słowami „mniejszej”, a w pozostałym zakresie – co do A. L. – utrzymał zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w mocy.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanej A. L. - adwokat P. R. Zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w części dotyczącej skazanej A. L., tj. pkt I – III zaskarżonego wyroku na korzyść, obrońca skazanej zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy przez Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji, pomimo braku w sentencji wyroku Sądu Okręgowego jakiegokolwiek opisu czynu przypisanego obecnie skazanej, w tym wyroku skazującym brak jest czasu, miejsca i sposobu popełnienia czynu zabronionego przez obecnie skazaną; a przy tym zarzut obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. przez Sąd Okręgowy, Sąd *ad quem* rozważył ten zarzut w sposób lakoniczny i odbiegający od rzetelnej jego oceny;
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań

wiedzy i doświadczenia życiowego, w zakresie zarzutu, iż Sąd Okręgowy nie zastosował przepisu art. 28 § 2 k.k. w przedmiotowej sprawie w sytuacji kiedy oskarżona A.L. dopuściła się czynu zabronionego działając w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że podrabia dokument, o którym w art. 270 § 1 i 2 k.k., i odpowiada na podstawie tych przepisów ustawy karnej, a nie na podstawie art. 310 § 1 k.k., co spowodowało wymierzenie kary oskarżonej na podstawie regulacji prawnej przewidującej wyższą odpowiedzialność zamiast na podstawie ustawy karnej przewidującej łagodniejszą odpowiedzialność dla oskarżonej, tj. art. 270 § 1 i 2 k.k., a także zarzut też został rozważony przez Sąd Apelacyjny w sposób odbiegający od rzetelnej jego oceny.

Obrońca skazanej wniósł w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie skazanej A. L. od popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanej A. L. w postępowaniu kasacyjnym od Skarbu Państwa na swoją rzecz oświadczając, że opłaty te nie zostały zapłacone w całości ani w części.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej A. L. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Przed przejściem do oceny podniesionych w kasacji zarzutów należy podkreślić, że nadzwyczajny środek zaskarżenia uregulowany w przepisach Rozdziału 55 Kodeksu postępowania karnego nie jest nakierowany na wywołanie i przeprowadzenie w procesie kolejnej kontroli o charakterze apelacyjnym. Celem postępowania kasacyjnego nie jest ponowna weryfikacja orzeczenia sądu *meriti*. Kasacja i jej zarzuty mogą być skierowane wyłącznie przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu *ad quem* (art. 519 k.p.k.). W konsekwencji w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zasadniczo wolno poddawać w wątpliwość jedynie te

uchybień, których dopuścił się sąd w trakcie postępowania odwoławczego. Uchybień te muszą mieć ponadto szczególny charakter. Po pierwsze, muszą to być uchybień dające się zakwalifikować jako „rażące naruszenia” w rozumieniu przepisu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., po drugie zaś ich zaistnienie w postępowaniu odwoławczym (dla skuteczności kasacji) powinno prowadzić do ustalenia, że mogły one mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Trzeba ponadto podkreślić, że zgodnie z ugruntowaną praktyką orzecniczą najwyższej instancji sądowej, Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 lutego 2019 r., sygn. XII K (...), oskarżona A.L. została uznana winną popełnienia czynu zabronionego „wyczerpującego dyspozycję przepisów art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 3 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za ten czyn na podstawie tych przepisów oskarżoną skazuje [...] przyjmując, że czyn ten stanowi występki mniej wagi na podstawie art. 310 § 1 i § 3 k.k. i art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k.”. Oskarżonej wymierzono karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto sąd dokonał stosownych zaliczeń okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, orzekł w przedmiocie dowodu rzeczowego, kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu oraz kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej m. in. przez obrońcę A. L., Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 3 listopada 2020 r., sygn. II AKa (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: odnośnie czynu przypisanego A. L. uzupełnił kwalifikację prawną art. 286 k.k. o § 3, sprostował ten wyrok w ten sposób, że słowa „mniej” zastąpił słowami „mniejszej”, a w pozostałym zakresie – co do A. L. – utrzymał zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w mocy.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanej A. L. - adwokat P. R. Zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w części dotyczącej skazanej A. L., tj. pkt I – III zaskarżonego wyroku na korzyść, obrońca skazanej zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

3. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy przez Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej

instancji, pomimo braku w sentencji wyroku Sądu Okręgowego jakiegokolwiek opisu czynu przypisanego obecnie skazanej, w tym wyroku skazującym brak jest czasu, miejsca i sposobu popełnienia czynu zabronionego przez obecnie skazaną; a przy tym zarzut obraży art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. przez Sąd Okręgowy, Sąd *ad quem* rozważył ten zarzut w sposób lakoniczny i odbiegający od rzetelnej jego oceny;

4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w zakresie zarzutu, iż Sąd Okręgowy nie zastosował przepisu art. 28 § 2 k.k. w przedmiotowej sprawie w sytuacji kiedy oskarżona A.L. dopuściła się czynu zabronionego działając w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że podrabia dokument, o którym w art. 270 § 1 i 2 k.k., i odpowiada na podstawie tych przepisów ustawy karnej, a nie na podstawie art. 310 § 1 k.k., co spowodowało wymierzenie kary oskarżonej na podstawie regulacji prawnej przewidującej wyższą odpowiedzialność zamiast na podstawie ustawy karnej przewidującej łagodniejszą odpowiedzialność dla oskarżonej, tj. art. 270 § 1 i 2 k.k., a także zarzut też został rozważony przez Sąd Apelacyjny w sposób odbiegający od rzetelnej jego oceny.

Obrońca skazanej wniósł w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie skazanej A. L. od popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także wniósł o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanej A. L. w postępowaniu kasacyjnym od Skarbu Państwa na swoją rzecz oświadczając, że opłaty te nie zostały zapłacone w całości ani w części.

W odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej A. L. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Przed przejściem do oceny podniesionych w kasacji zarzutów należy podkreślić, że nadzwyczajny środek zaskarżenia uregulowany w przepisach Rozdziału 55 Kodeksu postępowania karnego nie jest nakierowany na wywołanie i przeprowadzenie w procesie kolejnej kontroli o charakterze apelacyjnym. Celem postępowania kasacyjnego nie jest ponowna weryfikacja orzeczenia sądu *meriti*. Kasacja i jej zarzuty mogą być skierowane wyłącznie przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu *ad quem* (art. 519 k.p.k.). W konsekwencji w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zasadniczo wolno poddawać w wątpliwość jedynie te uchybienia, których dopuścił się sąd w trakcie postępowania odwoławczego. Uchybienia te muszą mieć ponadto szczególny charakter. Po pierwsze, muszą to być uchybienia dające się zakwalifikować jako „rażące naruszenia” w rozumieniu przepisu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., po drugie zaś ich zaistnienie w postępowaniu odwoławczym (dla skuteczności kasacji) powinno prowadzić do ustalenia, że mogły one mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Trzeba ponadto podkreślić, że zgodnie z ugruntowaną praktyką orzeczniczą najwyższej instancji sądowej, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji, jako niemieszczący się w ramach założeń kasacyjnych, o których mowa w przepisie art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.

Zestawienie ze sobą zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środku zaskarżenia z zarzutami wyartykułowanymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia dowodzi, że pierwszy zarzut apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 lutego 2019 r. (naruszenie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) odpowiada zarzutowi zawartemu w pkt. 1 *petitum* kasacji, który został jedynie zmodyfikowany w sposób umożliwiający „przekwalifikowanie” go na zarzut kasacyjny (poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). Przechodząc do drugiego zarzutu zawartego w *petitum* ww. zwyczajnego środka zaskarżenia (naruszenie art. 28 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k.), to odpowiada on zarzutowi wskazanemu w pkt. 2 *petitum* kasacji. Jedyna różnica dotyczy również modyfikacji uprawniającej do przemodelowania go jako zarzut kasacyjny poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., ale również art. 7 k.p.k. W sposób jednoznaczny świadczy to o tym, że autor kasacji usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu

pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Powtórzenie zarzutów apelacyjnych nie może však stanowić podstawy do inicjowania kontroli o charakterze kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc do analizy zarzutu z pkt 1 *petitum* kasacji oraz częściowo zarzutu z pkt 2 *petitum* kasacji zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego. Lektura uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i argumentacji, która doprowadziła go do określonej oceny zarzutów odwoławczych. I tak w kwestii podniesionego w zwyczajnym środku odwoławczym zarzutu naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny w (...) odniósł się na k. 6 uzasadnienia (sekcja 3.1/a/ uzasadnienia formularzowego) gdzie wyjaśnił, że zaskarżony wyrok zawierał tak opis czynu jak i czas, miejsce i sposób popełnienia czynu, a przyjęty przez sąd *meriti* sposób redakcji jest w pełni

dopuszczalny i prawidłowy. Także zarzut apelacyjny, dotyczący obrazy art. 28 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie, znalazł się w polu widzenia sądu *ad quem*, który odniósł się do niego na k. 9-10 uzasadnienia (sekcja 3.2/a/ uzasadnienia formularzowego). Sąd drugiej instancji w tym zakresie odniósł się w sposób następujący: „Nie można utożsamiać nieznajomości wysokości grożącej kary za dany czyn z błędem co do znamion czynu - kara nie jest znamieniem, ale grożącą sankcją. W tym wypadku oskarżeni w pełni zdawali sobie sprawę z podejmowanych czynności w postaci podrabiania przedmiotowego weksla i celowo dążyli do tego, a więc nie można mówić, aby pozostawali w błędzie co do znamion czynu. Wiedzieli, że w ten sposób naruszają obowiązujące prawo i mieli świadomość bezprawności postępowania. Nadto żadna okoliczność nie usprawiedliwia ich działania i gdyby uznawali to za potrzebne, to bez problemu mogli sprawdzić w kodeksie karnym zagrożenie karą [...] Zatem nie można uznać, aby właściwe było zastosowanie art. 270 § 1 i 2 kk zamiast art. 310 § 1 kk, który niewątpliwie penalizuje podrabiane weksla jako dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej”. Z powyższych względów zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazał się bezzasadny.

Podobnie, w ocenie Sądu Najwyższego, niezasadne okazało się podniesione w kasacji uchybienie art. 7 k.p.k., którego zaistnienie próbował wykazać skarżący w zarzucie z pkt 2 *petitum* kasacji. W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podkreślano, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. stawiany wyrokowi sądu odwoławczego może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 lipca 2020 r., sygn. I KK 44/20, SIP «Legalis» nr 2503276; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 206/19, SIP «Legalis» nr 1958654; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 179/19, SIP «Legalis» nr 1972533). Co za tym idzie, nie sposób skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanej normy prawnej. W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w (...) nie dokonywał ponownej oceny zebranego w sprawie

materiału ani nie przeprowadzał postępowania dowodowego. Jediną zmianą, jakiej dopuścił się sąd odwoławczy to sprostowanie wyroku sądu *meriti* poprzez zamianę słowa „mniej” na „mniejszej”, odnoszącego się do „wypadku mniejszej wagi” oraz uzupełnienie kwalifikacji prawnej art. 286 k.k. o § 3, która była wszak konsekwencją przyjęcia przez sąd pierwszej instancji, że czyn zabroniony, którego dopuściła się A.L. był „wypadkiem mniejszej wagi”, co w sposób nie budzący wątpliwości wynika tak z samej treści wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 lutego 2019 r. jak i sporządzonego przez ten sąd uzasadnienia (choć sąd *meriti* przyjął „wypadek mniejszej wagi” w odniesieniu do kwalifikacji prawnej z art. 310 k.k.). O powodach uzupełnienia kwalifikacji art. 286 k.k. o § 3 w wyroku z dnia 3 listopada 2020 r., Sąd Apelacyjny w (...) sygnalizował zaś na k. 16-17 uzasadnienia formularzowego. Powyższe zmiana o charakterze kosmetycznym z pewnością nie mogą stanowi asumptu do przyjęcia, że sąd odwoławczy dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez sąd (art. 7 k.p.k.).

Sumując: uwzględniając ewidentną bezpodstawnosć obu zawartych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanej A. L. jako oczywiście bezzasadną, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając w oparciu o treść przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., biorąc pod uwagę trudną sytuację osobistą i materialną skazanej, a także wymierzenie jej bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Jeśli zaś chodzi o koszty za nieopłaconą pomoc udzieloną skazanej z urzędu, na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. P. R. kwotę 738,00 zł, w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanej A.L.

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji, jako niemieszczący się w ramach założeń kasacyjnych, o których mowa w przepisie art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.

Zestawienie ze sobą zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środku zaskarżenia z zarzutami wyartykułowanymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia dowodzi, że pierwszy zarzut apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 lutego 2019 r. (naruszenie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) odpowiada zarzutowi zawartemu w pkt. 1 *petitum* kasacji, który został jedynie zmodyfikowany w sposób umożliwiający „przekwalifikowanie” go na zarzut kasacyjny (poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). Przechodząc do drugiego zarzutu zawartego w *petitum* ww. zwyczajnego środka zaskarżenia (naruszenie art. 28 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k.), to odpowiada on zarzutowi wskazanemu w pkt. 2 *petitum* kasacji. Jedyna różnica dotyczy również modyfikacji uprawniającej do przemodelowania go jako zarzut kasacyjny poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., ale również art. 7 k.p.k. W sposób jednoznaczny świadczy to o tym, że autor kasacji usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Powtórzenie zarzutów apelacyjnych nie może wszak stanowić podstawy do inicjowania kontroli o charakterze kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc do analizy zarzutu z pkt 1 *petitum* kasacji oraz częściowo zarzutu z pkt 2 *petitum* kasacji zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć

dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylecia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego. Lektura uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i argumentacji, która doprowadziła go do określonej oceny zarzutów odwoławczych. I tak w kwestii podniesionego w zwyczajnym środku odwoławczym zarzutu naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny w (...) odniósł się na k. 6 uzasadnienia (sekcja 3.1/a/ uzasadnienia formularzowego) gdzie wyjaśnił, że zaskarżony wyrok zawierał tak opis czynu jak i czas, miejsce i sposób popełnienia czynu, a przyjęty przez sąd *meriti* sposób redakcji jest w pełni dopuszczalny i prawidłowy. Także zarzut apelacyjny, dotyczący obrazy art. 28 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie, znalazł się w polu widzenia sądu *ad quem*, który odniósł się do niego na k. 9-10 uzasadnienia (sekcja 3.2/a/ uzasadnienia formularzowego). Sąd drugiej instancji w tym zakresie odniósł się w sposób następujący: „Nie można utożsamiać nieznajomości wysokości grożącej kary za dany czyn z błędem co do znamion czynu - kara nie jest znamieniem, ale grożącą sankcją. W tym wypadku oskarżeni w pełni zdawali sobie sprawę z podejmowanych czynności w postaci podrabiania przedmiotowego weksla i celowo dążyli do tego, a więc nie można mówić, aby pozostawali w błędzie co do znamion czynu. Wiedzieli, że w ten sposób naruszają obowiązujące prawo i mieli świadomość bezprawności postępowania. Nadto żadna okoliczność nie usprawiedliwia ich działania i gdyby uznawali to za potrzebne, to bez problemu mogli sprawdzić w kodeksie karnym zagrożenie karą [...] Zatem nie można uznać, aby właściwe było zastosowanie art. 270 § 1 i 2 kk zamiast art. 310 § 1 kk, który niewątpliwie penalizuje podrabiane weksla jako dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej”. Z powyższych względów zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazał się bezzasadny.

Podobnie, w ocenie Sądu Najwyższego, niezasadne okazało się podniesione w kasacji uchybienie art. 7 k.p.k., którego zaistnienie próbował wykazać skarżący w zarzucie z pkt 2 *petitum* kasacji. W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podkreślano, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. stawiany wyrokowi sądu odwoławczego może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 lipca 2020 r., sygn. I KK 44/20, SIP «Legalis» nr 2503276; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 206/19, SIP «Legalis» nr 1958654; z dnia 26 czerwca 2019 r., sygn. II KK 179/19, SIP «Legalis» nr 1972533). Co za tym idzie, nie sposób skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanej normy prawnej. W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w (...) nie dokonywał ponownej oceny zebranego w sprawie materiału ani nie przeprowadzał postępowania dowodowego. Jedyną zmianą, jakiej dopuścił się sąd odwoławczy to sprostowanie wyroku sądu *meriti* poprzez zamianę słowa „mniej” na „mniejszej”, odnoszącego się do „wypadku mniejszej wagi” oraz uzupełnienie kwalifikacji prawnej art. 286 k.k. o § 3, która była wszak konsekwencją przyjęcia przez sąd pierwszej instancji, że czyn zabroniony, którego dopuściła się A.L. był „wypadkiem mniejszej wagi”, co w sposób nie budzący wątpliwości wynika tak z samej treści wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 lutego 2019 r. jak i sporządzonego przez ten sąd uzasadnienia (choć sąd *meriti* przyjął „wypadek mniejszej wagi” w odniesieniu do kwalifikacji prawnej z art. 310 k.k.). O powodach uzupełnienia kwalifikacji art. 286 k.k. o § 3 w wyroku z dnia 3 listopada 2020 r., Sąd Apelacyjny w (...) sygnalizował zaś na k. 16-17 uzasadnienia formularzowego. Powyższe zmiana o charakterze kosmetycznym z pewnością nie mogą stanowić asumptu do przyjęcia, że sąd odwoławczy dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez sąd (art. 7 k.p.k.).

Sumując: uwzględniając ewidentną bezpodstawność obu zawartych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanej A.L. jako oczywiście bezzasadną, o kosztach sądowych

postępowania kasacyjnego orzekając w oparciu o treść przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., biorąc pod uwagę trudną sytuację osobistą i materialną skazanej, a także wymierzenie jej bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Jeśli zaś chodzi o koszty za nieopłaconą pomoc udzieloną skazanej z urzędu, na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. P. R. kwotę 738,00 zł, w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanej A. L.